

Els reptes (per a nosaltres) del papa Francesc

Dv, 29/11/2013 per La puntada

[La puntada](#)

Mercè Solé és militant de l'ACO

Posa els pobres i la seva dignitat al davant de tot, més enllà de fronteres, cultures i confessions religioses. Somriu i està de bon humor. Ha alleugerit considerablement la pompa vaticana. Es diu anticlerical. Està disposat a capgirar l'Església perquè hi brilli l'Evangelí. Se l'entén quan parla. La premsa que fins fa quatre dies sempre que parlava de capellans els associava amb la pederàstia, no només en parla bé sinó que sovint el pren com a referència.

I els cristians catòlics ens hem quedat descol·locats. Uns, perquè els trontolla el poder, d'altres perquè de vegades el Papa ens avança per l'esquerra. A la majoria el bisbe de Roma ens alegra la vida i ens aporta esperança. I tots (sobretot totes) estem pendents de les reformes a la cúria i dels nomenaments de bisbes.

Molta gent tenim tantes ganes que alguna cosa funcioni bé que de vegades correm el risc d'enlluernar-nos excessivament o de crear-nos expectatives impossibles. En qualsevol cas, però, segur que si ens ho expliquen fa un any no ens ho creiem. I que en alguns aspectes tornar enrere es fa impossible.

Tot plegat em fa pensar que els moviments i comunitats d'Església que tota la vida ens hem mogut a la frontera, que som en la política i en els moviments socials, que entenem l'evangelització com un diàleg, que volem ser a prop de la gent que més pateix, que en definitiva intuïm què és això de la perifèria existencial farem bé de socialitzar aquesta nostra experiència i hauríem de trobar la manera de comunicar-la amb la mateixa frescor que el bisbe de Roma. Comunicar-la tant a dins l'Església com a fora.

El novembre de l'any passat vaig assistir a unes jornades de la Pastoral Obrera en què es posava en relleu la necessitat de fer gestos més que no pas de dir paraules i de deixar-nos prendre pels conflictes que ens envolten a favor dels més exclosos,

sense por. Sembla que l'Esperit és de la mateixa opinió. Ara ens queda aprendre a expressar amb naturalitat i alegria una realitat que en molts casos ja vivim. Penso que tenim una innegable tendència al manifest solemne més llarg que un dia sense pa i de vegades fem servir un llenguatge que només entenem els iniciats. Si el Papa ho fa, nosaltres faríem bé d'intentar-ho al nostre nivell, encara que probablement no obtindrem el mateix ressò ni potser tinguem la mateixa habilitat. I sense por de parlar en termes molt explícitament cristians.

També hauríem de veure si podem compartir aquesta experiència de perifèria en el món parroquial. No sempre és fàcil, però certament a molts llocs és possible. També a moltes parròquies es toca la perifèria: la catequesi o l'administració dels sacraments sovint afecten persones molt allunyades de la vida eclesial, per sorprenent que resulti. Però la gent atesa a Càritas, la pastoral de la salut o l'assistència a presons formen part d'aquesta realitat d'exclusió, una realitat que també a nosaltres, segur, ens aportarà molt si en fem pregària, revisió de vida, conjunta.

En aquesta nova realitat papal, hi veig algun risc, però: la banalització del missatge sobre els pobres. Reconec que em posa nerviosa el tic de molts bisbes i de molts cristians de repetir mecànicament allò que diu el bisbe de Roma, per bé o per mal, sense cap interiorització i sense cap sedàs crític, simplement perquè ho diu l'autoritat o per por a quedar assenyalats. El treball amb els pobres ha de ser treball alliberador de les persones i transformador de la societat, no treball que creï dependències o que amagui els conflictes.

Quan el papa diu als joves que «hay que liarla», ja hi ha bisbats que fan servir aquestes paraules des de les delegacions de joves. ¿Per «liarla»? ¿En quin sentit? S'haurà de veure. Sóc una mica escèptica sobre el tema.

Doncs res. Que penso que cal viure i aprofitar el moment, deixant-nos animar i remant amb més força dins la nostra petita pastera cristiana i social enmig de la tempesta de la crisi, si és que es pot utilitzar una imatge així sense ofendre els milers d'immigrants que moren intentant sobreviure a la misèria.